

AVANTURA ŽIVOTA

Kraj školske godine i zasluženi odmor, za mene i moju obitelj. Datum koji svi s uzbuđenjem čekamo radi više razloga, a jedan od njih je i obiteljsko putovanje. Kako živimo u malom mjestu i nismo baš u prilici vidjeti svijet moj tata željan novih avantura te nas svako ljeto povede u novu pustolovinu. Do sada su to uglavnom bile destinacije u Hrvatskoj, no ovaj put odlučili smo se za grad ljubavi - PARIZ!!!!!!! Žurno pakiram torbe. Nosim potrebno i nepotrebno (uvijek ista priča). U panici od kašnjenja te večeri uopće ne spavam. Dolaskom na aerodrom odmah pronalazimo naš avion i krećemo prema odredištu. Par sati u avionu činili su mi se kao najduži u životu. Sve je tako nestvarno. Svakog trenutka se uštihnem da se uvjerim da ne sanjam. Izlazeći iz aviona preuzimam svoju prtljagu, i s divljenjem gledam grad mode koji je sad pod mojim nogama. Ushićenju nema kraja. Taxi-jem odlazimo do hotela koji smo prije polaska rezervirali putem interneta. Slijedi uobičajeni dio. Najprije smo zajedno ručali, zatim se raspakirali, a kasnije je uslijedila šetnja. Mirno i spokojno razgledavamo EIFFELOV TORANJ koji je do tada bio zamisliv samo na slici, zatim rijeku Seinu, katedralu i pregršt ostalih znamenitosti. Pomalo umorni sjedamo na klupu gledajući kako se suton navlači nad grad. Sve je nekako bajkovito. Kao da tom gradu nisu poznati svakodnevni problemi krize, neimaštine i smrtonosnih slučajeva. Možda sam ih urekla no baš u tom trenutku ispred nas se pojave dva sapuhana dječaka umorna od trčanja. I gle čuda! - pričaju na hrvatskom. Izgledalo je kao da ih svi vrazi gone. Iznenađeni nesvakidašnjim prikazom i zatečeni da smo susreli naše sunarodnjake, u prvom trenutku ni ne progovaramo. Kada su uhvatili zraka izgledalo je kao da će ponovno potrčati kada sam izustila: "Kuda žurba?" U čudu su me pogledali i nisu znali trebaju li mi odgovoriti. Napokon je jedan dječak prišaptao: „Pomozite nam, žele nas

oteti"! Gledali smo ih izbezumljeni i nismo znali treba li povjerovati toj priči. Moj otac je hrabro ustao i rekao preplašenim dječacima da pođu s nama u hotelsku sobu te da će nam tamo ispričati detalje. Zajedno smo krenuli i za nekoliko se trenutaka našli u hotelskoj sobi. „Nismo se ni upoznali“- rekoh susretljivo. „Ja sam Koko“- odgovorim mi prvi dječak. “A ja sam Zlatko“- promuća drugi. „Govorite hrvatski, znači da ste i vi ovdje samo u prolazu“- upitah iz znatiželje. „Da, tu smo u posjetu mom ujaku koji je slikar i već godinama živi u Parizu. Iz hrvatske smo, sa Zelenog Vrh“- odvratila mi Zlatko. „Dobro, sad možemo prijeći na vašu priču. Zašto ste onako bježali? Kakva otmica? O čemu je zapravo riječ?“ Koko i Zlatko su mi počeli priču o Mona Lisi -lažnoj slici koju je naslikao njegov ujak. Koka su oteli te su za otkupninu tražili sliku koju je on usputno spomenuo. Sliku je donio Zlatko kojeg su otmičari prevarili i zarobili zajedno s Kokom. Tada iznenada Zlatko izvadi sliku ispod jakne i otkrije razlog njihovog bijega. Moj tata je odlučio da Koka i Zlatka otpratimo do ujaka Poklepovića da se ne brine te da vratimo sliku pravom vlasniku. Ušli smo u mali stančić, upoznali ujaka koji nam je duboko zahvalio i pozvao nas da dođemo pogledati sutrašnju premijeru filma za koju je naslikao Mona Lisu. Zamolila sam mamu i tatu i oni su pristali. Nakon nevjerojatnih kadrova bilo je vrijeme povratka u hotel. Ručali smo, spakirali se i morali smo krenuti. U avionu smo susreli i Koka i Zlatka s kojima smo razmijenili kontakte i ostali u vezi. Koje putovanje! Sad je na redu tatina vječna rečenica „Kakva nas pustolovina ove godine čeka?“ napokon dobila pravi odgovor. Sad konačno znam pravo značenje riječi AVANTURA.

KATARINA JUKIĆ 8. RAZRED

Mentorica: Milka Trošelj